

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/37/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317010007
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1317010007.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného E. Š., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/1/2017-119 z 22. augusta 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. júna 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného E. Š., O.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/1/2017 z 22.08.2018 bol obžalovaný E. X. uznaný vinným z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obvinený dňa 18.03.2015 v V. na X. ulici č. XXX, v priestoroch požičovne spoločnosti V. s. r. o. na základe zmluvy o prenájme hnutelných vecí č. XXXXXXXX si od predmetnej spoločnosti požičal 1 ks vibračnú nohu NT XXN, výrobné číslo XXXX, pričom uvedenú vec doposiaľ nevrátil, a to aj napriek tomu, že bol osobne a telefonicky vyzývaný k jej vráteniu a teda ju použil v rozpore s podmienkami zmluvy o prenájme a pre vlastnú potrebu, čím uvedeným konaním spôsobil spoločnosti V. s. r. o., so sídlom Z. č. XX/B, V., C.: XX XXX XXX škodu, ktorá bola odborným vyjadrením vyčíslená vo výške 700 €

Podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j/, písm. k/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený peňažný trest vo výške 500 (päťsto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona mu bol pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

Proti tomuto rozsudku podal, v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie obžalovaný E. X., do výroku o vine a treste, ktoré odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 31.08.2018 a v tomto konštatoval: „Ako podnikateľ som zapožičal,

tak ako v minulosti a zapožičiavam aj teraz, stavebný mechanizmus, ktorý nemám v majetku stavebnej spoločnosti. „X. nohu“ som, tak ako inokedy, prevzal a podpísal zmluvu o nájme! Moja spoločnosť vykonávala činnosť aj s dodávateľmi - podnikateľmi - živnostníkmi. Materiál a stavebné stroje a mechanizmy som na stavbu zabezpečoval ako hlavný dodávateľ, inokedy ako poddodávateľ časti stavby väčšieho diela. Ak som mechanizmus určený na výkon práce mojou spoločnosťou na túto stavbu dodal prostredníctvom L. D. alebo iného zamestnanca alebo živnostníka ako „poddodávateľa“, tak ja som mnou prenajatú „vibračnú nohu - dosku“ nepožičal ani nedal do podnájmu! Stále som bol v nájomnou vzťahu k V. rent s.r.o. Nikdy som nikomu stroj nezapožičal. Položená otázka sudcu v podstate poprela existujúci právny stav a vnesla do skutkového stavu skutočnosť, ktorá by mohla simulovať naplnenie skutkovej podstaty sprenevery. Veď obvinený E.

X. si prisvojil požičaný predmet a disponoval s ním ako so svojim. To ale nie je pravda. Ja som si požičal „vibračnú nohu“ a dodal ju na stavbu cez zmluvného stavebného dodávateľa na základe ústnej zmluvy. Zmluvou o vykonaní práce som stroj poskytol, aby ním živnostník - môj dodávateľ urobil úkon, ktorý bol dielčím úkonom mnou vykonaného diela! To, že živnostníci „z východu“ predmetný mechanizmus odcudzili (zrejme predali alebo vymenili za pálenku) nie je mi možné klásť za vinu! Naháňal som, hľadal a zisťoval, kde by mohol stavebný mechanizmus skončiť. Ohlásiť vec na políciu som nešiel, lebo mám skúsenosti, že páchatel sa nenájde a vec sa odloží, ale ja strávim aj 3 dni na kriminálke, na skrátanom vyšetrowaní namiesto prípravy a kontroly pracoviska. Som v trestnom práve nevzdelanec, ale keď som si prečítal paragraf 213 Trestného zákona, tak som zistil, že mi policajti ani prokurátor nikdy nepovedali kedy a ako som si túto pomerne ťažkú vibračnú nohu, použiteľnú len a výlučne na udusávanie a spevnenie stavebného podkladu prisvojil? Vec, ktorá vždy patrila V. rent s.r.o. a zmluvne mi bola pánom U. V. prenajatá, mne zverená, musela byť ďalej zverená ako pracovný nástroj zamestnancovi či inému dodávateľovi prác, kde bolo treba spevniť pod stavbou plochu! To, že pracovník, ktorý nebol v pracovnom pomere vec nevrátil po skončení práce je taká skutočnosť, ktorá mňa vyvíňuje! Medzi uzatvorením obchodnej zmluvy a následkom sa objavil iný subjekt a ten svojím konaním alebo (jemu ukradli) nekonaním vec odňal nájomcovi a tým aj vlastníkovi. Ja som si cudziu vec neprisvojil hoci je úplne jasné, že mi bola zmluvne zverená: ja som v súdnom civilnom konaní zaplatil za „novú vibračnú nohu“. To trvalo pomerne dlhú dobu, lebo ja som sa snažil nájsť „vibračnú nohu“ a vrátiť ju. Majiteľ nechcel čakať a pourgoval si svoj nárok cez trestné stíhanie. Zobrat' späť trestné oznámenie nemohol a súd pre mňa absolútne nepochopiteľne vyhlásil moju vinu. Žiadam vyhlásiť zákonný rozsudok - oslobodiť.“

Vec bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku, predkladacou správou, dňa 29.04.2019.

Na verejné zasadnutie sa obžalovaný nedostavil, upovedomenie o termíne verejného zasadnutia mu bolo doručované na adresu určenú na doručovanie písomností, ktorú uviedol pri svojom výsluchu (čl. 7), o čom svedčí doručka, ktorá sa tunajšiemu súdu vrátila s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“ s uvedením dátumu uloženia zásielky - 28.05.2019, dátumom vrátenia - dňa 18.06.2019 a doručenia tunajšiemu súdu dňom 20.06.2019. Odvolací súd, v súlade s ustanovením § 66 ods. 3 Trestného poriadku, považoval zásielku za doručenú a preto postupom podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí zástupkyňa krajskej prokuratúry, považujúc rozsudok súdu prvého stupňa za správny vo všetkých jeho výrokoch, navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Zástupca poškodenej spoločnosti V. s.r.o. uviedol, že škoda bola spoločnosti obžalovaným uhradená.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne aj čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona

(1) Kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 Trestného zákona platí

(1) Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

(2) Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

(4) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

(5) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne

a) u spolupáchatel'ov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu,

b) u organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine,

c) pri príprave na zločin a pri pokuse trestného činu aj na to, do akej miery sa konanie páchatel'a priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo....

Podľa § 36 písm. j/, písm. k/ Trestného zákona: Poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel'

j) viedol pred spáchaním trestného činu riadny život,

k) pričínal sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu.

Podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona:

(2) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

(3) Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatel'ovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona.

(2) Bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá. (2)

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona

(3) Ak súd ukladá peňažný trest, ustanoví pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody až na päť rokov. Náhradný trest nesmie spolu s uloženým trestom odňatia slobody presahovať zákonom dovolenú hranicu trestnej sadzby.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného E.a Šticzu, nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním len obžalovaným a to ohľadom výroku o vine a treste.

Z pripojeného spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: Na obžalovaného E.a X. bola Okresnou prokuratúrou V. III pod č.k. 2Pv 129/16/1103-15 dňa 05.01.2017 podaná obžaloba pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom vyššie v tomto rozhodnutí.

Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie prečítaním nároku na náhradu uplatneným zástupcom poškodenej spoločnosti, výsluchom obžalovaného E.a X., výsluchom svedka U. V., prečítaním výpovede svedkyne V. F. z prípravného konania ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi zadokumentovanými v spisovom materiáli ako aj celým spisovým materiálom na vec sa vzťahujúcim a na podklade vykonaných dôkazov rozhodol napadnutým rozsudkom. Súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo aj v ich súhrne a k týmto argumentoval: „Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností potom súd po vyhodnotení dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach tak ako má na mysli ust. § 2 odstavec 2 Tr. poriadku dospel k záveru, že vina obžalovaného E. X. zo žalovaného skutku je jednoznačne preukázaná. Obžalovaný spáchanie skutku popiera, tvrdí že sa jednalo o výlučne obchodný vzťah medzi ním ako podnikateľom - živnostníkom a poškodenou spot V. s.r.o., ako právnickou osobou - obchodnou spoločnosťou a nejedná sa v danom prípade o trestný čin ale o obchodno-právny vzťah. Obhajoba obžalovaného spočívala aj v tom, že predmetnú vibračnú nohu požičal - zveril osobe L. D., ktorá mu nohu nevrátila a zmizla s ňou na neznáme miesto a na túto osobu nemá žiaden kontakt ani ju nevie ustáliť, pričom táto osoba mala pre neho pracovať ako vedúci partie živnostníkov - stavebných robotníkov, ktoré pre neho vykonávali stavebné práce na dvoch stavbách, ktoré on ako obžalovaný v danom čase realizoval a to jednu na Peknej ceste v V. a druhú v Pezinku. V týchto súvislostiach je nutné poukázať na tú skutočnosť, že na základe vykonaného dokazovania je evidentné, že sa nejedná o obchodno-právny vzťah čo dokladuje aj samotná Zmluva o prenájme predmetnej vibračnej nohy NT65N, ktorá bola uzavretá dňa 18.3.2015, nakoľko táto zmluva bola na strane nájomcu t.j. obžalovaného uzavretá fyzickou osobou, keďže zmluva uvádza iba jeho meno a adresu bydliska a číslo občianskeho preukazu. Je teda zrejme, že pokiaľ by sa jednalo o podnikateľa - živnostníka tento by bol označený IČO resp. DIČ-om a názvom. Takisto neobstojí ani tvrdenie obžalovaného, že predmetnú vibračnú nohu zveril resp. zapožičal ďalej navyše v rozpore so zmluvnými podmienkami predmetnej zmluvy o prenájme osobe L. D., pričom túto osobu si zjavne obžalovaný vymyslel v úmysle vyhnúť sa trestnej zodpovednosti o čom svedčí aj skutočnosť, že je absurdné aby ako živnostník - podnikateľa zamestnával resp. uzavrel dohodu o vykonaní prác s takouto osobou bez toho, aby vôbec videl nejaký doklad totožnosti resp. živnostenský list takejto osoby a túto vyplácal za prácu ktorú pre neho vykonávala príjmovým a výdajkovým dokladom navyše bez toho aby k tomuto živnostník vystavil nejakú faktúru. Skutočnosť, že obžalovaný si danú osobu L. D. vymyslel navyše dôrazným spôsobom podporuje aj úradný záznam policajného orgánu na základe ktorého je zrejme, že z informačného systému Ministerstva vnútra SR policajný orgán vylustroval všetky osoby, ktoré disponujú týmto menom aj s ich fotografiami, pričom obžalovaný ani jednu z týchto neopoznal ako osobu, ktorá mala pre neho pracovať a mala k dispozícii uvedenú vibračnú nohu. Úplne absurdnou sa javí obrana obžalovaného aj v tom, že v podstate on nič od takejto osoby, ktorá mala pre neho pracovať ako živnostník nežiadal t.j. ani občiansky preukaz, ani živnostenský list ani žiadny iný doklad a to s tým odôvodnením, že je problém v stavebníctve zohnať nejaké osoby, ktoré by boli schopné a dostupné vykonávaniu stavebných prác, nakoľko práve v tomto odbore t.j. stavebníctve je obrovské množstvo dostupnej pracovnej sily včetně živnostníkov, ktoré realizujú stavebné práce. Obžalovaný je zo spáchania skutku jednoznačne usvedčovaný aj výpoveďou svedka U. V. z ktorého výpovede vyplýva, že obžalovaný si v spoločnosti V. s.r.o. ako fyzická osoba vypožičal vibračnú nohu, pričom táto mu bola riadne odovzdaná, riadne si ju prevzal, následne bol kontaktovaný o uplynutí doby na ktorú bol stroj vypožičaný, nakoľko obžalovaný stroj nevracal, následne obžalovaný uvádzal, že stroj nemá respektíve,

že nebol vrátený ďalšou osobou, pričom vypožičanie stroja ďalšej osobe je v rozpore so zmluvnými podmienkami, taktiež ani obžalovaný nepodal a nedokladoval podanie trestného oznámenia, že by mu bol stroj počas doby zapožičania niekto odcudzil a ani uvedenú skutočnosť polícii nehlásil. Na základe takto vykonaného dokazovania potom súd ustálil vinu obžalovaného z prečinu sprenevery podľa § 213 odstavec 1 Tr. zákona, nakoľko obžalovaným tým, že si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu naplnil po objektívnej stránke skutkovú podstatu prečinu sprenevery podľa § 213 odstavec 1 Tr. zákona. Zo subjektívnej stránky súd konanie obžalovaného vyhodnotil ako konanie v priamom úmysle v zmysle § 15 písmeno a) Trestného zákona, pretože chcel spôsobom uvedený v trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem, ktorý trestný zákon chráni v danom prípade záujem na ochrane vlastníctva oprávneného subjektu.“.

V odôvodnení rozsudku sa zodpovedne a dostatočným spôsobom vysporiadal aj s listinnými dôkazmi.

Teda pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Teda odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné uviesť, že obžalovaný E. X. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitých v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne a zodpovedne tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne

rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (už vyššie v tomto rozhodnutí citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej obžalovaný naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného E.a X. nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného E.a X., krajský súd uvádza, okrem súdom prvého stupňa už zdôvodnené, nasledovné:

K argumentácii, že „vibračnú nohu“ rovnako ako v iných prípadoch prevzal, podpísal zmluvu o nájme a keďže jeho spoločnosť vykonávala pracovné činnosti aj s inými dodávateľmi - živnostníkmi, pri niektorých stavebných činnostiach bol hlavným dodávateľom a pri iných bol poddodávateľom a v prípade požičanej „vibračnej nohy“ túto na stavbu dodal prostredníctvom L. D., ktorému túto nepožičal a ani nedal do prenájmu a teda stále bol v nájomnom vzťahu k spoločnosti V. s.r.o. a stroj len dodal na stavbu cez zmluvného stavebného dodávateľa na základe ústnej zmluvy, aby tento urobil úkon, ktorý bol dielčím úkonom obžalovaným vykonávaného diela, odvolací súd uvádza: prečinu sprenevery sa dopustí kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobí tak na cudzom majetku škodu, pričom zverenou vecou sa rozumie vec vo vlastníctve inej osobe, ktorú má páchatel' na základe zmluvy v oprávnenom užívaní, alebo z dôvodu plnenia určitých úloh podľa dispozície jej vlastníka v držbe, so záväzkom použiť ju len na dohodnutý účel alebo za dohodnutých podmienok ju vlastníkovi vrátiť. Vec bola páchatel'ovi zverená s tým, aby s vecou nakladal určitým spôsobom.

Premietnuté na prejednávajúcu trestnú vec bola spoločnosťou V. s.r.o., zmluvou o prenájme hnuteľnej veci (čl.17) zo dňa 18.03.2015, nájomcovi E.ovi X., zapožičaná vibračná noha NT XXN, pričom obžalovaný predmet nájmu prevzal, zmluvu podpísal s prehlásením, že si zároveň prečítal aj všeobecné podmienky prenájmu mechanizácie a príslušenstva, teda zaviazal sa splniť aj podmienky uvedené v bode VII. (práva a povinnosti nájomcu a spôsob užívania PP), medzi ktorými je aj povinnosť: „Nájomca musí vykonávať všetky účinné opatrenia, aby nedošlo k poškodeniu, zničeniu alebo odcudzeniu PP alebo zneužitiu tretími osobami“. Túto povinnosť rozhodne obžalovaný nenaplnil, keď vibračnú nohu zapožičal osobe, podľa vlastných vyjadrení L. D., o ktorom nič bližšie nevedel (nevidel jeho živnostenský list ani občiansky preukaz, nepoznal jeho adresu), tomuto zariadenie odovzdal za účelom stavebných prác, avšak neurobil účinné opatrenia, aby k jeho odcudzeniu nedošlo (napr. aj tým, že pri tomto druhu prác neobsluhoval zariadenie sám a pod). Navyše po zistení, že tretia osoba - L. D. mu vibračnú nohu nevrátil, ako hovorí sám obžalovaný, tento mu ju ukradol, avšak odcudzenie polícii neohlásil s odôvodnením, ktoré aj odvolací súd považuje za minimálne pochybné, keď „veril, že sa noha nájde“ a „ohlásiť na políciu som to nešiel, lebo mám skúsenosti, že páchatel' sa nenájde a vec sa odloží, ale ja strávim aj 3 dni na kriminálke, na skrátenej vyšetrovaní namiesto príprav a kontroly pracoviska.“ (čl. 117). Konajúci senát pripomína, že pri trestnom čine sprenevery je okruh páchatel'ov obmedzený len na osoby, ktorým bola

vec zverená (rozhodnutie ČR - Rč 24/2004) a ktorým bol určený čas na vrátenie tejto zverenej veci. V prejednávacom prípade je tou osobou obžalovaný E. X..

V kontexte s uvedeným potom krajský súd súhlasí so zisteniami a ustálením skutku prvostupňovým súdom a stotožňuje sa aj s úvahami a závermi týkajúcimi sa posúdenia právnej kvalifikácie a zhodne zastáva názor, že konanie obžalovaného je nutné posúdiť ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, tak ako to správne bolo posúdené už v obžalobnom návrhu.

Čo sa týka výroku o treste, súd prvého stupňa jeho uloženie odôvodnil nasledovne: „Pri úvahe o druhu a výške trestu pre obžalovaného súd taktiež sa zaoberal aj s existenciou poľahčujúcich a priťažujúcich okolností tak ako to má na mysli § 38 ods. 2 Tr. zákona, pričom súd zistil, že v danom prípade u obžalovaného sú iba poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písmeno j) a k) a to, že obžalovaný viedol doposiaľ riadny život a dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu.

Podľa názoru súdu v danom prípade súd s poukazom na § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 500 Eur, ktorý považuje za dostatočný trest na prevýchovu a nápravu obžalovaného, pričom sa jedná o jednu z foriem miernejšieho postihu páchatel'a.“

Odvolací súd uložený peňažný trest vo výške 500,- eur s uložením náhradného trestu odňatia slobody vo výmere tri mesiace, pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu obžalovaným úmyselne zmarený, považuje nielen za zákonný, ale aj za spravodlivý a tento zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatel'ov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona. V tomto smere sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami a závermi rozvedenými v napadnutom rozsudku.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného E.a X. ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.